

27. august

Jeg har utslettet dine overtredelser som en tåke, og dine synder som en sky. Vend om til meg, for jeg har forløst deg. Jes 44:22.

Hør, alle dere ulykkelige som aldri synes deres omvendelse, deres sønderknuselse, deres anger, bønn og helliggjørelse er som den skal være, og derfor aldri tør ta til dere den fulle trøsten i Kristus! Hør her hva Frelseren sier til deg: «Jeg har utslettet dine overtredelser som en tåke, og dine synder som en sky. Vend om til meg; for jeg har forløst deg!»

Det er sant alt det Guds ord taler om hvor nødvendig det er med omvendelse, med anger og bønn m.m. Men når en vil gjøre omvendelsen, angeren og bønnen til en ny forsoningsvei,-. Når en på grunn av de mange og store mangler både i anger, omvendelse og bønn ikke våger å tro den uforskyldte nåden i Kristus, -. Å, da ser vi «det er all sjelesykdoms rot; den har ei nok med Jesu blod».

Der er omvendelse, anger og sønderknuselse nok i det hjertet som ikke lenger kan få fred i verden eller med *sin egen* kristelighet. Der er sønderknuselse nok når en på grunn av sin egen uverdighet ikke våger å ta til seg den store, overstrømmende nåden. Om det så nettopp er din mangel på sann sønderknuselse, eller din hardhet og lettsindighet, som gjør at du føler deg så uverdig. For det er jo akkurat denne *vår mangel* på sann anger, omvendelse og bønn som ofte knuser oss aller mest, og gjør oss totalt fattige.

Men da ikke straks å ville ta sin tilflukt til Kristus, og bare få motta hans fullbrakte verk, just så fattige og uverdige en er, - Å, «det er all sjelesykdoms rot; den har ei nok med Jesu blod», - *det er å gjøre seg selv alt for viktig!*

Du er ikke så betydningsfull, verken med dine synder, eller med din omvendelse. Du følger ganske enkelt med på det store kjøpet, bare du tror og tar imot Guds store nåde.

Å, fattet vi bare Guds gave! Fattet vi hva som ligger i disse ordene: «Jeg har utslettet dine overtredelser»! Først ser jeg der på ny det samme som alt Guds evangelium har forkynt helt fra verden ble til; at det var dette Gud hadde besluttet fra evighet av: At all verdens synd skulle legges på én, og ved «den énes» lydighet og lidelse forsones, utslettes og bli tatt bort.

«Ham som ikke kjente til synd, gjorde Gud til synd *for oss*». Her ser vi hemmeligheten; at i Kristi død er syndens fordømmende kraft allerede tatt bort, «kastet i havets dyp». Den kan dermed aldri mer være noe hinder for nåden. Derfor fordømmes egentlig ikke noe menneske på grunn av synden. Men bare fordi de ikke har kommet til nåderiket.

Å, tenk om menneskene visste at syndene deres allerede er tatt bort - ! Om de visste at syndenes forlatelse har ligget ferdig for dem helt fra Kristi død og fullbrakte verk!

For det andre ser jeg i dette ordet også hvordan *Kristi hjerte brenner av kjærlighet*.

Jeg ser at han som bar all synd ikke led under den i misnøye. Han gjorde det i overstrømmende kjærlighet. La oss da heller ikke glemme hvor stor vår Herres Kristi kjærlighet var! «Bli i min kjærlighet», sier han, «ingen har større kjærlighet enn dette at han gir sitt liv for vennene sine».

Men Paulus minner om at Kristus gav sitt liv for sine *uvenner*. Trekk så den eneste rette slutning av dette: At hans kjærlighet må være totalt fri og uavhengig av din og min tilstand.

Derfor, når du på ny inntas av slike tanker: «Hvis jeg bare var litt bedre på det eller det området.... Jeg er ikke som jeg bør være, ikke nok sønderknust og alvorlig. Tvert imot er jeg så hard, så kald, lettsindig, hyklersk og full av synd. Og hvordan skal jeg da kunne tro jeg eier Guds nåde?» -. Så legg da endelig merke til hva som er midtpunktet i dette, som alle tankene dine kretser rundt, og som du bygger din *tro* på! Det er dette lille ordet *jeg* - «Hvis *jeg* bare var», «hvis bare *jeg* kunne», heter det.

Det er ditt *jeg* som er så betydningsfullt. *Du* vil selv være rettferdig, og dermed bli din egen frelser. Vokt deg for den smitten! Paulus var så redd for den minste innblanding av noen egen trøst, at han anså sin beste rettferdighet som tap, ja, som søppel, sier han, - «for at jeg kan bli funnet i Kristus, ikke med min egen rettferdighet, den som er av loven, men med den som kommer av Kristi tro».

Og legg merke til at liksom vi stadig gjentar dette; jeg, jeg, - gjentar også Herren sitt *jeg*, og sier: «Det er sant, du er ikke slik som du bør være. I alt er du en overtredere og uverdige. Men *jeg, jeg, jeg har utslettet* dine overtredelser som en tåke». Lovet være hans navn!

Når du da sier: «Jeg *angrer* ikke min synd som jeg burde», så sier han: «Nei, *du* har aldri angret som du burde. Men jeg angret for deg (i Getsemane). Og *jeg, jeg* er den som har utslettet». Du sier: «Jeg ber ikke slik

som jeg burde», så sier han: «Nei, du har ikke bedt som du burde. Men *jeg, jeg* har gjennom sterke skrik og tårer båret fram bønner og påkallelser til Gud. Og *jeg* er den som *har* utslettet».

Du sier: «Det er liksom ikke ordentlig maktpåliggende for meg, dette!» Da sier han: «Nei, det er heller ikke du som har kalt meg. Men din frelse har vært maktpåliggende for meg. *Jeg* har arbeidet, *jeg, jeg* har utslettet dine overtredelser som en tåke, og dine synder som en sky».

Skulle vi ikke sette hans nåderike gavebrev så høyt at vi bare ydmykt falt ned for ham, takket og bekjente: «Ikke oss, Herre, ikke oss, men ditt navn gi du ære!» Bare du er rettferdig, og du gjør den rettferdig som tror på deg.

Herre, øk vår tro!